

tanthjælp, er man først selvforsørgende, hvis ægtefællen tjener 25.000 kr.

Der må den måbende offentlighed bare sige: At være selvforsørgende i det her land må da være prissat på nøjagtig samme niveau, uanset om man er nytillkommen flygtning, eller om man er født og opvokset i landet. Og det er jo det, der er problemet. Den definition bliver glemte i den her rapport, som er blevet fabrikeret i de to ministerier.

Derudover vil jeg med hensyn til det med at bringe den ene ægtefælle i arbejde sige: Ja, vi ønsker da begge ægtefæller i arbejde, både konen og manden. Det, der er problemet med regeringens politik, er, at den til stadighed bringer flere og flere kvinder hjem i det, man så kalder selvforsørgelse, men i hvert fald ikke i arbejde. Det er dårlig ligestillingspolitik, og det opponerer vi også i dag imod.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Kunne hr. Morten Østergaard ikke bekræfte det, jeg spørger om, nemlig om det ikke bedre kan betale sig for den ægtefælle, der så ikke er kommet i job, at tage et job, når familien er blevet selvforsørgende, fordi man er selvforsørgende, når den ene ægtefælle har taget et job? Det er man i øvrigt også ifølge kontanthjælpsloven, så der er ikke nogen forskel der. Der er lidt forskel på beløbene, det kan meget bedre betale sig at tage jobbet, når man er på starthjælp.

Så lægger vi i øvrigt i »En ny chance til alle« op til, at det også kan betale sig for kontanthjælpsmodtagere fremover. Så det er faktisk lidt spændende at høre, hvad Radikale og hr. Morten Østergaard – også af hensyn til de videre forhandlinger – mener om, at det nu endnu bedre også kan betale sig for ægtefællen at tage et job.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er helt klart, at hvis man skal lave de bedst tænkelige økonomiske incitamenter til at tage et arbejde, så skal man ikke give sociale ydelser til nogen som helst. Det vil give de maksimale incitamenter til at tage et arbejde. Det er helt klart, fru Irene Simonsen har fuldstændig ret, og hvis konsekvensen af Venstres politik er den, vil vi også opponere mod det, når det forslag bliver bragt frem.

Det, der er forskellen her, er, at man er selvforsørgende, hvis man er på kontanthjælp, når

den ene ægtefælle tjener 25.000 kr., men hvis det er flygtninge, som netop er kommet til landet, må det være godt nok med 12.000 kr. til familien.

Derfor må vi også sige, at det er en forskelsbehandling, og at UNHCR har fuldstændig ret, når de siger, at starthjælpen er diskriminerende. Men jeg kan bekræfte, at fru Irene Simonsen har fuldstændig ret: Jo færre penge man har, jo bedre kan det betale sig at tjene nogle.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

For ligesom at starte med noget positivt vil jeg da starte med at glæde mig over, at vi kan se frem til en afskaffelse af starthjælpen – vel at mærke, når vi får et regeringsskifte. Det giver da i hvert fald en vis form for håb for fremtiden.

Desværre kan jeg ikke undre mig over, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti holder fast i, at en del af befolkningen fortsat skal leve af et beløb, der svarer til mellem halvdelen og tre fjerdedele af, hvad Forbrugerinformation kalder et discountbudget.

Der har været en tendens i denne her debat til, at den er blevet en form for talkrig, og at de menneskelige aspekter gemmes væk bag ved procenter og beregningsmetoder. Det siger jeg ikke, fordi jeg skal underkende, at vi selvfølgelig skal vide, hvad vi taler om, inklusive om starthjælpen har betydning for, om folk kommer i arbejde eller ej.

Det er også derfor, jeg efter bedste evne har forsøgt at sætte mig ordentligt ind i den rapport, som Integrationsministeriet og Beskæftigelsesministeriet fik lavet om virkningerne af starthjælpen, en rapport, som desværre, og det kan undre en, ikke kan sige noget som helst om, hvor mange der kom i arbejde. Det kan specielt undre, når der i bemærkningerne til lovforslaget om indførelse af starthjælpen stod, at en væsentlig grund til og en væsentlig forudsætning for, at det forslag havde positiv betydning, var, at det rent faktisk bragte folk i arbejde. 3 år efter står vi i en situation, hvor regeringen ikke kan svare på spørgsmålet.

Jeg synes, det er dårligt, jeg synes, det er beklageligt, men jeg synes også, det understreger, at det måske i virkeligheden er sådan, at man som udgangspunkt bare siger, at vi har nogle mennesker, som vi sætter ned i ydelse, og så håber vi på, at de på en eller anden måde finder sig